

COUNTDOWN

TINA FRENNSTEDT

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Tina Frennstedt
Oorspronkelijke titel: *Cold Case: Våg 9*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Johner Images/Getty Images
Foto auteur: © Maria Östlin
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0649 9
ISBN 978 94 027 6037 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2020

First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden .
Published in the Dutch language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

2004

MAX WIERP EEN HAASTIGE blik over zijn schouder terwijl hij zo hard mogelijk bleef fietsen en intussen luisterde of hij het motorgeluid nog hoorde. Het ging met de minuut harder regenen. Zolang hij geen koplampen zag, was alles in orde. Zijn hartslag daalde langzaam naar een normaler tempo.

Misschien waren het gewoon een paar dronken jongeren die probeerden hem bang te maken. Er reden op deze zaterdagavond trouwens merkwaardig weinig auto's op de weg.

Hij hoorde zijn eigen ademhaling en piepende pedalen in de compacte duisternis. In het bos naast de weg ruisten de dennenbomen in de harde wind.

De verlaten weg maakte een bocht op het moment dat het felle lichtschijnsel opnieuw achter hem opdook. Hij keek over zijn schouder. Het hoeft niet dezelfde auto te zijn, dacht hij. Net als eerder ging de chauffeur vlak achter hem rijden, maar maakte geen aanstalten hem in te halen. Misschien was het zicht te slecht.

Er verstreek een minuut. De auto reed nog steeds drie tot vier meter achter hem met het grote licht aan. Wat was dit voor kat-en-muisspel?

Ineens zag hij een lichtschijnsel naast de weg. Een huis, eindelijk een huis. Misschien moest hij daar stoppen? Terwijl hij langs de woning fietste, kon hij in de keuken kijken. Tegelijkertijd kwam de auto zo vlak achter hem rijden dat hij zijn evenwicht bijna verloor. Max ging harder fietsen, keek door het raam naar binnen en dacht het silhouet van een vrouw te zien. Hij zag Gunnel, zijn moeder, voor zich. Hij zou zijn vader en haar woensdag tijdens de uitvoering zien.

De weg maakte weer een bocht. Zijn vermoeidheid van eerder vanavond was weg. Hij was nu klaarwakker.

Het motorgeluid nam af. Hij tuurde achter zich in de duisternis en zag dat de auto stilstond en de koplampen uit waren. Max remde, zette zijn voet op de grond en bestudeerde de auto.

Zijn lange, zwarte, wollen sjaal was zwaar van de regen en schuurde rond zijn nek. Hij hing de uiteinden over zijn schouders. De knieën van zijn oranje broek waren doornat en de leren handschoenen begonnen water door te laten. Dat was niet goed voor zijn vingers. Zijn handen waren stijf en hij verlangde ernaar om in de warmte te zijn en zijn natte kleren uit te kunnen trekken.

De ijskoude regendruppels staken als kleine naalden in zijn wangen.

Een stuk voor hem eindigde de straatverlichting, maar vanaf dat punt hoefde hij niet ver meer te fietsen voordat hij kon afslaan en via de kustweg naar huis kon rijden. Hij keek nog een keer naar de auto, stapte op zijn fiets en reed verder.

Grote druppels stroomden over zijn gezicht, zijn blonde halflange haar was doornat en hij rilde van de kou. De ouderwetse fietsverlichting verspreidde een zwak schijnsel op het asfalt voor hem. De dynamo zoemde zachtjes terwijl die met het wiel meedraaide.

Hoe laat zou het zijn? Hij had net na één uur, toen het café dichtging, op het plein afscheid van de anderen genomen. Het was lawaaiig en rumoerig geweest in de kroeg. Zijn vrienden wilden nog naar een feest in Malmö. Misschien had hij mee moeten gaan en hier niet eenzaam in de duisternis moeten fietsen. Hij wilde echter in topvorm zijn voor de uitvoering, anders waren alle uren pianospelen verspilde moeite geweest.

De fietsketting ratelde. Hij had zijn fiets nog niet weggebracht om hem te laten repareren omdat hij binnenkort toch een nieuwere met versnellingen zou kopen.

Het ging nog harder regenen en hij likte een paar met zweet vermengde druppels van zijn lippen. Toen hij het doffe motorgeluid achter zich weer hoorde, raakte hij zijn evenwicht bijna kwijt.

De koplampen verlichtten hem en de bomen. Max keek achter zich en

ging harder trappen. Zijn hart sloeg razendsnel. De auto kwam langzaam dichterbij en reed nu een paar meter achter hem. Het kon dezelfde auto niet zijn, niet voor de derde keer. De chauffeur knipperde twee keer kort met het grote licht alsof hij naar hem seinde, waarna het opnieuw stil werd. De auto was blijven staan en de koplampen waren uit. Zo snel als hij kon, fietste Max verder. Zijn hart sloeg als een bezetene. Twee lichtbundels kwamen hem tegemoet. Eindelijk een tegenligger. Hij remde, sprong van zijn fiets en liet hem op de grond vallen. De vrachtwagen kwam steeds dichterbij en Max zwaaide met zijn armen, sprong op en neer en schreeuwde: 'Stop! Stop!'

De vrachtwagen minderde echter geen vaart. Max bleef zwaaien. Zag de chauffeur hem niet? 'Stop! Hallo, stop dan!' schreeuwde hij ontmoedigd.

De vrachtwagen verdween achter de bocht en het was weer aardedonker om hem heen. Max klappertandde van de kou, deed zijn ogen dicht en hield zijn armen voor zijn gezicht toen twee grote, witte cirkels hem verblindden. Ze starden naar hem en knipperden weer.

Max hield zijn blik op de koplampen gericht, klaar om te vluchten, en pakte zijn fiets op.

Hij ging op het zadel zitten, boog zich over het stuur en fietste zo hard mogelijk weg. De regen beperkte zijn zicht. Hij zocht in de duisternis naar de afslag, maar zag alleen zwart asfalt en boomstammen. Max ging op de trappers staan om meer kracht te kunnen zetten.

Zijn voet gleeed weg en de pedalen draaiden veel te gemakkelijk rond. 'Verdomme,' vloekte hij.

De ketting was weer eens van het tandwiel gelopen. Tegelijkertijd hoorde hij het vertrouwde motorgeluid achter zich in kracht toenemen. De chauffeur knipperde opnieuw met het grote licht.

Hoe moest hij hieraan ontsnappen?

Er ging een schok door zijn lichaam en hij schoof op het zadel naar achteren toen de auto tegen de bagagedrager botste, maar pas bij de tweede stoot vloog hij van zijn fiets en belandde in de greppel. Zijn gezicht lag in het natte gras. Vanuit zijn ooghoeken zag hij hoe het verlichte fietswiel langzaam in de lucht ronddraaide.

DINSDAG
16 APRIL 2019

ER WAREN WEINIG DINGEN die rechercheur Tess Hjalmarsson zenuwachtig maakten. Als het stormde stond ze stevig met beide voeten op de Skånse aarde, maar nu ze in de lichte, harmonieuze wachtkamer met brandende kaarsen en meditatieve muziek op de bank zat te wachten, voelde ze haar hele lichaam tintelen.

Ze streek met haar hand over de grijze schapenvacht op de bank. In de kast ernaast zag ze speelgoed en kinderboeken. Ze kon nog weg, kon nog opstaan en de deur uit lopen. Niemand zou er iets van kunnen zeggen, een mening hebben of protesteren. Ze had niemand een belofte gedaan waaraan ze zich moest houden, alleen zichzelf, en dat was precies wat het zo ontzettend moeilijk en angstaanjagend maakte. Ze zou zichzelf in de steek laten.

In de gang kwam een vrouw uit een van de kamers. Tess bestudeerde haar. Ze glimlachte en leek volkomen in haar eigen wereld te zitten.

Tess dacht aan haar zus Isabel. Misschien had ze haar toch moeten vragen om mee te gaan, maar Isabel wist niet eens dat Tess hier was, dat wist niemand. Ze had ervan overtuigd willen zijn dat dit volledig haar eigen beslissing was.

De vrouw liep naar de receptiebalie, misschien om te betalen. Was zij nu aan de beurt? De voordeur aan het andere eind van de gang ging open, het licht dat van buitenaf op het vloerkleed viel, was verleidelijk. Tess ademde de frisse buitenlucht in.

Misschien was het toch niet de juiste beslissing als die haar het gevoel gaf dat ze niets liever wilde dan de deur opendoen en wegrennen. Ze legde haar hand op haar zwarte leren jack, dat naast haar op de bank lag.

Vijf meter, meer was het niet naar de deur. Ze wilde net opstaan toen een blonde vrouw in een witte jas naar haar toe liep. ‘Therese Hjalmarsson?’

Tess dwong zichzelf te glimlachen. Het was te laat om te vluchten.

TESS DRAAIDE ZICH OM en keek naar de zandkleurige gevel van de vroegtwintigste-eeuwse villa waarin de kliniek was gevestigd. 'Een onverwachte actie,' zei ze zachtjes tegen zichzelf, waarna ze de frisse voorjaarslucht van Kopenhagen diep inademde.

Ze liep naar Kongens Nytorv en probeerde er niet aan te denken dat ze het DNA van iemand die ze niet kende, in haar lichaam had. Het was heel bizar, als je erover nadacht.

Tess voelde een vreemde combinatie van blijdschap en chaos, hoewel ze van tevoren had besloten dat ze dat absoluut niet wilde. Tegelijkertijd was ze trots op zichzelf omdat ze haar verlangen naar een kind serieus had genomen en daar zelf iets aan had gedaan, het enige wat mogelijk was in haar huidige situatie. Het probleem was alleen dat ze zich niet kon voorstellen dat ze zwanger zou zijn.

Haar verlangen was de afgelopen maanden sterker geworden en uiteindelijk had ze zichzelf verbaasd door de telefoon te pakken en een afspraak met de kliniek in Kopenhagen te maken. Er waren allerlei tests gedaan en ze had de benodigde formulieren ingevuld, onder meer om de lengte en kleur van de ogen van de donor te bepalen, en had daarna gewacht tot haar lichaam aangaf dat het juiste moment was aangebroken.

Haar afspraak in de vruchtbaarheidskliniek had bijna een uur geduurd en de warme, gastvrije sfeer had haar verrast. De kamer waar de inseminatie plaatsvond, was gezellig ingericht en deed absoluut niet aan een ziekenhuisomgeving denken. Niemand had haar het gevoel gegeven dat het vreemd was om zonder partner of vriendin naar de kliniek te komen.

'We zijn hier gewend aan alle denkbare situaties,' had de verpleegkun-

dige gezegd, waarna ze het dampende reageerbuisje met bevroren sperma liet zien dat in Tess' lichaam zou worden ingebracht.

De verpleegkundige had Tess, die inmiddels tweeënveertig was, verteld dat er waarschijnlijk minstens tien inseminaties nodig zouden zijn voordat het zou lukken. Na een snelle berekening besepte Tess dat dat neerkwam op een bedrag van zo'n vijftigduizend kronen. Toen ze uit de kliniek vertrok, waren de verpleegkundige en zij het erover eens geweest dat het het beste zou zijn als Tess geen nieuwe afspraak meer hoefde te maken.

Het was dinsdagmiddag en veel inwoners van Kopenhagen bereidden zich voor op het paasweekend op een van de vele terrassen die inmiddels waren geopend. Tess keek naar de rijen tafels en stoelen op de kade met afgemeerde boten in de Nyhavn.

Ze had besloten dat dit het keerpunt zou zijn. Nadat Annika's verdwijning was opgelost, had ze een beetje moeite gehad om de motivatie voor haar werk terug te krijgen.

Het afgelopen jaar was het rommelig geweest op het politiebureau. Per Jöns, het hoofd van de afdeling Ernstige Delicten, had een hartaanval gehad. Zijn ongezonde levensstijl had hem opgebroken. En net als op alle andere werkplekken ontstond daardoor onrust en maakten werknemers van de gelegenheid gebruik om op de voorgrond te treden.

Ze had een knagend gevoel dat er iets speelde en dat die nieuwe ontwikkeling niet gunstig voor haar was. Tess voelde het aan als er veranderingen op komst waren. Die intuïtie, die ze van haar overleden oudtante Thea had geërfd, was bijzonder betrouwbaar gebleken. Het was een innerlijk waarschuwingssysteem dat, wanneer je ernaar luisterde, veel lastige situaties kon voorkomen. Op dit moment wist ze echter niet wat ze moest doen om dat talent in haar voordeel te gebruiken.

Wat ze wel wist, was dat ze de strijd om de positie van hoofdinspecteur met Makkonen had moeten aangaan. Ze had haar kans moeten grijpen en moeten solliciteren naar de functie van afdelingschef van Ernstige Delicten. Ze had gebruik moeten maken van haar successen om promotie te maken en haar salaris met een paar duizend kronen te verhogen. Het pro-

bleem was echter dat ze er eigenlijk geen belangstelling voor had om op te klimmen in de hiërarchie en zich bezig te houden met allerlei machts-spelletjes. Ze was simpelweg niet goed genoeg in het stroopsmeren dat daarvoor nodig was. Ze wilde bezig zijn met het echte politiewerk, met familieleden praten, onderzoeken met een frisse blik lezen en verdachten verhoren. Toch irriteerde het haar diep vanbinnen toch een beetje dat ze het Makkonen zelfs niet een beetje moeilijk had gemaakt.

In haar privéleven had ze, nadat Angela hun relatie had verbroken, geprobeerd verder te gaan en een nieuw leven op te bouwen. Daarnaast voelde ze zich na de onverwachte scheiding van haar ouders verantwoordelijk voor haar gebroken vader. Ze had zich op haar werk gestort in plaats van goed voor zichzelf te zorgen.

Misschien was dat de reden waarom ze nu in Kopenhagen was en zich had laten insemineren. Het kon een poging zijn om een nieuwe inhoud aan haar leven te geven, om verder te komen en zichzelf een kans te geven op iets wat belangrijk voor haar was.

Ze passeerde Hotel D'Angleterre en besloot om op het terras te gaan zitten. De vroege voorjaarszon was heerlijk warm en ze hoefde zich niet naar het politiebureau in Malmö terug te haasten.

Tess probeerde te voelen of er iets was veranderd aan haar lichaam, maar waarschijnlijk gebeurde dat niet zo snel.

Dit was een gelegenheid om een van haar beste vriendinnen te bellen om het grote nieuws over de onvoorstelbare beslissing die ze had genomen, te vertellen. Ze had een lijstje van vier mensen met wie ze een heel nauwe band had, maar met een van hen had ze nauwelijks nog contact, dacht ze terwijl ze Angela's gezicht voor zich zag. Er waren waarschijnlijk momenten in je leven waarop je dacht aan wat echt belangrijk was en aan de mensen die meer betekenden dan anderen. En dit was zo'n moment.

Tess kreeg haar thee in een zilveren kannetje. Op hetzelfde moment zoemde haar telefoon in de zak van haar leren jack. Op het display stond MARIE.

Misschien waren het er toch vijf. Haar collega, inspecteur Marie Erling, hoorde waarschijnlijk ook op de lijst.

‘Dit is zo verdomd zinloos.’ Marie nam zelden de moeite om een gesprek in te leiden.

‘Waar ben je?’ vroeg Tess.

‘In Möllan. Ik stel vragen over de schietpartij van afgelopen vrijdag. De knul die doodgeschoten is, was volkomen onschuldig en was thuis om cadeautjes voor zijn moeders verjaardag in te pakken toen er op hem geschoten werd.’

‘Jaja, natuurlijk.’

‘Zijn strafblad is zo lang dat je de kroonprins er volledig mee kunt inpakken,’ ging Marie verder.

Tess zag Marie voor zich. Dit soort schietpartijen tussen bendes was het ergste waar je haar naartoe kon sturen. Tess benijdde haar niet; de kans om zo’n zaak op te lossen, was klein en de schietpartijen vonden nu zelfs dichterbij in de buurt van het centrum plaats, in het ‘chiquere’ Malmö. Het oplossen van dergelijke misdaden speelde daar een ondergeschikte rol, omdat de benderuzies maar zelden iets met het dagelijkse leven van de bevolking te maken hadden.

‘Bovendien betekent het dat ik deel uitmaak van een team dat een nieuwe moord op zijn bordje gekregen heeft,’ ging Marie verder. ‘Kun je me hier weghalen? Ik ga kapot als ik bij Makkonen moet blijven.’

‘Ik hoop dat er beweging in begint te komen,’ zei Tess.

Marie Erling, die normaal gesproken bij het coldcaseteam oftewel het cc-team werkte, was tijdelijk uitgeleend aan de afdeling Moordzaken van de afdeling Ernstige Delicten, die onder leiding stond van de pas benoemde hoofdinspecteur Ola Makkonen. Het was een herverdeling die steeds vaker voorkwam als het coldcaseteam niet aan een belangrijk onderzoek werkte, wat een enorme irritatie bij Tess veroorzaakte.

‘Wat ben je aan het doen? Kom je vandaag nog naar het bureau?’

Tess voelde zich net een spijbelend schoolmeisje nu ze met haar grote geheim op een stoel in de zon voor Hotel d’Angleterre zat. ‘Misschien later, maar in principe ben ik vandaag vrij.’

‘Ben je ziek?’

‘Nee, gewoon vrij, ik moest iets regelen.’

‘Trouwens, wil je weten hoe mijn date gegaan is?’

Nee, alsjeblieft niet, dacht Tess.

Na haar scheiding was Marie een van de meest toegewijde Tinderdaters geworden. Ze liep het risico dat haar vingers binnenkort gespalkt moesten worden door al het swipen. Daarnaast had ze er geen behoefte aan om haar avonturen en ervaringen voor zichzelf te houden.

‘Heb ik een keus?’

‘Nee, maar je kunt tevreden zijn, want ik ben niet gegaan. Tilde had koorts en Tomas redt het niet met drie kinderen als er één ziek is. Woensdag had ik een afspraak met Sebbe...’ Marie begon te lachen. ‘...en ik weet dat je er niets van afweet, maar heb je weleens van het fenomeen “nerveuze penis” gehoord?’

Tess keek naar het tafeltje naast haar.

Marie wachtte niet op Tess’ antwoord. ‘Hij was echt heel leuk en gevoelig, maar het ging gewoon niet. Inmiddels heb ik erover gelezen en heb ik begrepen dat het misschien juist daarom gebeurde. Het kan zijn dat hij geen erectie kreeg omdat zijn gevoelens een rol speelden. Heel vreemd, maar daar heb ik in elk geval geen last van.’

Marie praatte verder en Tess verzonk in gedachten. Ze keek naar een man en een vrouw met een kinderwagen, die langs het terras liepen.

‘Dat waren dus twee fiasco’s in één week, maar ook een mislukte date is een date. Dat is toch wat Lundell gezegd heeft? Oké, luister, ik heb geen tijd meer om te praten. Vrolijke paasdagen!’

Ze is ongelofelijk, dacht Tess toen Marie de verbinding had verbroken. Ze krijgt het voor elkaar om het te laten klinken alsof ik degene ben die haar heeft gebeld om alles over haar laatste dates te horen.

Tess betaalde, stond op en liep via de Strøget en de Rådhuspladsen naar het centraal station om de trein naar Malmö te nemen.

De echtgenote

EEN WOUW VLOOG BOVEN het weiland. Het milde aprilweer hield aan en de sneeuwbergen die Österlen van de rest van de wereld afsloten, voelden eindelijk ver verwijderd. De wispelturige sneeuwstormen, waardoor de hele streek vóór Pasen onder een dik pak sneeuw had gelegen, stond bij iedereen in het geheugen gegrift.

Ze liep doelloos over de landweg en snoof de geuren van de weilanden, de zee en de pas geploegde akkers op. De heerlijke, frisse lucht van het platteland was er tenminste nog. De meeste andere dingen om haar heen waren veranderd.

Het was hun vierde jaar in Österlen. Nu begon de periode dat deze uithoek opleefde en de woningen in het dorp volstroonden. Ze had leren leven met de jaargetijden en de routines die hier werden gevolgd. Na de lange, strenge winter met harde winden begonnen de bewoners elkaar weer te groeten. De verwachtingen voor Pasen en de zomer vibreerden in de streek. Kleine roodgele ballen die bij kruisingen hingen, wezen de weg naar de woningen en galerieën van de kunstenaars. De toeristen zouden weer beginnen aan hun bedevaart naar deze streek en een deel van de jaaropbrengsten zou veiliggesteld zijn.

Zelf voelde ze zich leeg, uitgeput en opgesloten. Hun spannende project, de droom van een kalmer leven op hun eigen voorwaarden, was absoluut niet geworden wat ze zich ervan hadden voorgesteld. Bij lange na niet.

Haar man had erop gestaan om naar Österlen te verhuizen en toen ze het huis hadden bezichtigd, de perfecte droomaankoop, was er geen weg

terug geweest. Zijn herinneringen, misschien de enige van zijn jeugd die enigszins draaglijk waren, waren van dit deel van Skåne en de korte periode dat het gezin hier had gewoond. Voordat zijn vader zijn koffers had gepakt, hen in de steek had gelaten en naar het noorden was teruggegaan. En voordat zijn moeder ziek was geworden, zowel zichzelf als de kinderen begon te verwonden en in een psychiatrisch ziekenhuis was opgenomen. Voordat het eindigde zoals in zo'n situatie gebruikelijk was: in chaos en plaatsingen in pleeggezinnen.

Zelf had ze sceptisch tegenover de verhuizing gestaan. Voor haar was Österlen een verlaten uithoek van Zweden, die een paar weken per jaar opleefde. Een plek waar kunstenaars hun uiterste best deden om het bijzondere, maar uitgekauwde licht te vangen. Ze was gewaarschuwd voor de weemoed die in november in deze landstreek haar intrede zou doen. Vanaf die periode was het van belang dat het leven op alle niveaus functioneerde.

Hij was overtuigend geweest, had haar beloofd dat ze een kalmer en rijker leven zouden leiden dan in het jachtige Malmö. Dicht bij de natuur en met meer tijd voor het gezin. En hij kon daar de rust vinden om te gaan schilderen, om zijn levensdroom van meer creativiteit in zijn dagelijkse leven te verwezenlijken.

Als ze zich niet zo verloren had gevoeld, zou ze bijna kunnen lachen om hun naïeve dromen. Het was volkomen anders geworden dan het beeld dat ze voor ogen hadden gehad. Ze zouden een oud huis renoveren, rondlopen op mooie rubberlaarzen en tussen de stokrozen en pittoreske glazen veranda's een ecologisch, milieuvriendelijk leven leiden. Ze had nog nooit zoveel autogereden als nu en uiteindelijk hadden ze zelfs een tweede auto moeten kopen voor alle verplichtingen op de doordeweekse dagen.

Ze kon de afstanden niet meer verdragen. Alles was minstens een uur rijden, waar je ook naartoe ging. Het openbaar vervoer was slecht en vereiste een nauwkeurige planning, en de kinderen moesten naar hun diverse activiteiten gebracht worden. En dan had je het nog niet eens over de duisternis, de stilte en de wilde zwijnen die in de tuinen wroetten.

Hoewel ze beiden vaker en langer werkten, was hun financiële situatie slechter dan ooit. De laatste tijd had ze beseft dat hij er heel tevreden mee was om zich achter zijn werk te verschuilen, terwijl haar ongerustheid toenam. Vorige herfst was ze ingestort. Ze had hoge koorts gehad en was naar de spoedeisende hulp van het ziekenhuis in Kristianstad gebracht. Haar ziekte was niet veroorzaakt door een bepaalde gebeurtenis, maar doordat haar stress voortdurend toenam. Diep vanbinnen wist ze dat dat mede kwam door de gescheiden levens die ze tegenwoordig leidden.

Ze was gaan vermoeden dat de verhuizing een nieuwe schakel in zijn innerlijke reis naar zijn jeugd was. Een soort eerherstel, een manier om zijn herinneringen te heroveren en lichter te maken. Met elke dag die verstreek, voelde ze zich steeds meer een soort rekwisiet in zijn levensproject worden. Het enige waaraan ze nog kon denken, was dat ze zich daaraan moest onttrekken. Niet nog een winter hier, had ze zichzelf beloofd.